

Cô Nguyễn Thị Khả, cố Giáo sư Toán Petrus Ký

Tôi không nhớ rõ đã học Toán học với cô Khả vào năm đệ Tam hay Đệ Tứ. Lâu rồi không nghe tin cô, bỗng dưng hôm qua có đứa bạn hỏi thăm về cô, tôi gọi điện thoại hỏi thăm các thầy thì thầy Nguyễn Thanh Liêm cho tin:

- Cô Khả dạy Toán. Thầy không biết cô nhiều khi cô dạy ở Petrus Ký, nhưng gặp cô vài lần khi đi chấm thi. Thầy biết cô người gốc Gò Công vì mỗi khi về thăm nhà, trở lên cô thường mang trái cây biếu tặng các thầy cô trong trường.

Thầy Dương Hồng Phong tại Houston cho thêm tin:

- Tôi nhớ cô Khả chứ, cô là một trong những giáo sư Toán kỳ cựu của trường. Cô dạy tại Petrus Ký cho đến 75, hoặc có thể một vài năm sau đó. Khi Việt Nam mất, ba mẹ, anh em cô đều ra nước ngoài, không hiểu sao cô ở lại một mình tại căn nhà trên đường Phan Thanh Giản. Vài năm sau cô bị ung thư và qua đời, hình như năm 77 hay 78 chi đó. Tôi có dự tang lễ của cô.

Anh Nguyễn Văn Mai có một kỷ niệm vui về cô:

.... tôi còn nhớ năm đệ Ngũ của tôi. Giờ toán của tôi trong năm đó phụ trách bởi cô Khả, một giáo sư Toán lừng danh trong trường. Thậm chí Pétrus Ký có câu: nhất Khả, nhì Hương, tam Thu, tứ Thiệt. Giờ của cô Khả lúc nào cũng thú vị nhưng cũng rất là hồi hộp.

Một ngày kia, lúc sắp hàng vào lớp sau giờ chơi, một anh bạn đứng gần tôi bày tỏ lòng hồi hộp vì đã đến cuối tháng rồi mà lần nào cô Khả mở sổ điểm danh gọi học sinh trả bài thì tên của anh đều chưa được chiếu cố.

Anh ta khẩn:

- Tao vái trời cho đường bị kẹt xe nên cô Khả không đi dạy được.

Anh chàng đứng kể bên phụ thêm:

- Mày vái dậy chưa mạnh. Tao vái cho ông gát cửa bị mất chìa khóa nên cô (cô ấy) không vào trường được.

Không vừa lòng, anh bạn này đáp lại:

- Mày nói vậy mà mạnh, tao vái cho cầu thang bị sập trước khi cô lên cầu thang nên cô không lên lớp mình được.

Đột nhiên, khi quay lại 2 chàng ta thấy cô Khả đứng ngay sau lưng này giờ mà hai chàng ta không biết. Mặt xanh như tàu lá, hai chàng ta không thốt nên lời. Cô Khả mỉm cười dịu dàng và bình thản nói:

- Chà hai em khá giữ ha, để cô thưởng cho hai em cái bằng danh dự.

Khi vào lớp cô Khả trình trọng đưa cho hai bạn khẩn vái bất thường này hai tờ giấy. Khi đọc ra thì mới biết đó là giấy phạt đi cấm túc (cấm trại ngày chủ nhật). Từ đó trở đi mọi người trong lớp tôi đều gọi "cấm túc" là "bằng danh dự".

Have a good weekend everybody.

Nguyễn V. Mai (venetron@lava.net)